

**Postanowienie z dnia 10 stycznia 1997 r.
III RN 54/96**

Art. 37 pkt 2 ustawy z 11 maja 1995 r.o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74 poz. 368 ze zm.) wymaga od wnoszącego skargę jedynie wskazania zaskarżonej decyzji (innego aktu) nie zaś doręczenia jej oryginału lub odpisu.

Przewodniczący SSN: Adam Józefowicz, Sędziowie SN: Janusz Łętowski (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 1997 r. sprawy ze skargi Czesława M. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S. z dnia 29 listopada 1995 r. [...] w przedmiocie przyznania zasiłku z pomocy społecznej, na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie [...] od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Szczecinie z dnia 5 czerwca 1996 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł w dniu 13 listopada 1996 r. rewizję nadzwyczajną od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Szczecinie z dnia 5 czerwca 1996 r. [...] wydanego w sprawie ze skargi Czesława M. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S. z dnia 29 listopada 1995 r.[...] w przedmiocie "przyznania zasiłku z pomocy społecznej".

Postanowieniu temu zarzucił rażące naruszenie art. 27 ust. 2 w zw. z art. 37 pkt 2 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) i na podstawie art. 57 ust. 2 i 3 tej ustawy wniósł o jego uchylenie.

Stan faktyczny sprawy przedstawiał się następująco:

W dniu 5 stycznia 1995 r. do Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Szczecinie wpłynęła skarga Czesława M. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w S. [...] z dnia 29 listopada 1995 r. odmawiającą przyznania mu świadczeń z pomocy społecznej.

Wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji skarżący zwrócił się ponadto do Sądu o zwolnienie go z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania i ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 13 marca 1996 r. skarżący został zobowiązany do nadesłania w terminie 7 dni zaskarżonej decyzji oraz do podania źródeł utrzymania oraz oświadczenia o stanie rodzinnym i majątkowym - pod rygorem odrzucenia skargi i oddalenia wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych. Ponieważ skarżący czynności tych nie dopełnił, Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z dnia 5 czerwca 1996 r. odrzucił jego skargę. W uzasadnieniu postanowienia podniósł, że pismem "z dnia 13 marca 1996 r., doręczonym mu w dniu 15 maja 1996 r. Czesław M. wezwany został do

uzupełnienia braku formalnego skargi przez nadesłanie odpisu zaskarżonej decyzji i to w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. Mimo upływu określonego terminu skarżący nie uzupełnił braku i odpisu zaskarżonej decyzji nie nadesłał". W tej sytuacji Sąd uznał, że skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z poglądem rewidującego postanowienie to narusza prawo, a ponadto jego uzasadnienie pozostaje w sprzeczności z treścią zarządzenia skierowanego do skarżącego. Wbrew stwierdzeniu zawartemu w uzasadnieniu skarżący został wezwany do nadesłania zaskarżonej decyzji, a nie jej odpisu. Nałożenie na skarżącego obowiązku uzupełnienia skargi przez zażądanie dołączenia do niej zaskarżonej decyzji (tak samo należałoby ocenić wezwanie do dołączenia odpisu decyzji) nie ma - zdaniem rewidującego - uzasadnienia w przepisach. Dlatego też jej niedołączenie nie może być uznane za nieuzupełnienie braku formalnego skargi. Warunki formalne pisma procesowego wszczynającego postępowanie sądowoadministracyjne, jakim jest skarga, określone zostały w art. 37 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym. Wedle tego przepisu skarga powinna zawierać: oznaczenie skarżącego, jego miejsca zamieszkania lub siedziby, wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności, oznaczenie organu, którego działania lub bezczynności skarga dotyczy, określenie naruszenia prawa bądź interesu prawnego oraz podpis osoby wnoszącej skargę. Ani w tym, ani w innych przepisach ustawy nie wprowadzono wymagania, aby skarżący dołączał do skargi związane z nią dokumenty.

Skarga wniesiona przez Czesława M. spełnia wszystkie wymienione wyżej wymagania. W szczególności dokładnie określa decyzję, którą zaskarża, podając jej numer, datę wydania i organ, który ją wydał. W tej sytuacji żądanie przez Sąd uzupełnienia skargi w sposób wskazany w zarządzeniu z dnia 13 marca 1996 r. stanowi bezpodstawne i bezzasadne obciążanie skarżącego dodatkowymi obowiązkami procesowymi. Odrzucenie zaś skargi z powodu ich niedopełnienia rażąco narusza przepisy prawa powołane na wstępie rewizji nadzwyczajnej. Postanowienie to ponadto narusza art. 56 ust. 1 przepisów konstytucyjnych, gdyż pozbawiło skarżącego prawa do rozpatrzenia jego sprawy przez niezawisły sąd.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona, a argumenty w niej zawarte są przekonujące. Rzeczywiście, domaganie się od skarżącego dołączenia do skargi zaskarżonej decyzji nakłada na niego obowiązki nieprzewidziane przez prawo (art. 37 cytowanej wyżej ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym). Powyższy przepis wymaga aby skarżący między innymi wskazał zaskarżoną decyzję (lub inny akt) oraz oznaczenie organu, którego działania skarga dotyczy. Przepis ten nie ustanawia obowiązku skarżącego by do skargi dołączył oryginał decyzji (lub nawet jej odpis) ani też by dołączał do skargi jakieś inne związane z nią dokumenty. W tej sytuacji należy uznać, że skarga wniesiona przez Czesława M. spełnia wszelkie wymagania określone przez prawo. Dlatego też zaskarżone postanowienie NSA-Ośrodka Zamiejscowego w Szczecinie narusza prawo (art. 37 cytowanej ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym), w konsekwencji postanowienie to podlega uchyleniu.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy w oparciu o art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie KPC (Dz. U. Nr 43, poz. 189) postanowił jak w sentencji.

=====